

Прича тече даље и причању нема краја

Питам се зашто сам изабрао овај наслов? Мени се често и не прича, волим да ћутим или причам у себи, волим таласе тишине између музике и смеха у друштву... Кад треба да причам нешто озбиљно, да одговарам – грло ми се стегне, уста осуше, а речи излазе тешко или чудно, по својој вољи, као да не управљам њима. Онда ми кажу да сам груб или невоспитан, а мени се само не разговара... Па као да о свему мора да се прича?

Може се говорити и ћутањем, као мој жути мачак. Он само преде и мјауче, али ја га разумем и осећам. Кад дођем из школе, бацитим књиге и сручим се на фотељу, он се пришуња, ушушка се у моје крило и мјаукне ми: како је било, што си нерасположен? Из кухиње допире галама и док стрепим кад ће да се сручи на мене, тонем у његово топло крзно и послушнујућу звуке из његовог грла... Као да зна (да ли можда и зна?) како је тешко бити тинејџер, „бити човек, морати пливати, постојати“... Понекад ми баш није ни до чега! Опомињу ме на обавезе, учење, озбиљност, послушност, а мени су у глави неке друге ствари: музика, безбрижно време с друговима, лептирићи у стомаку кад сретнем ону малу из друге улице... Треба да урадим домаћи и прочитам лектуру, а кад почнем да читам – мисли ми одлутају на реку, лето, пецање: тада не морам да причам, ћутање је пожељно! Одрасли воле да причају, објашњавају, расправљају – мој деда, родитељи, наставници, сви причају и тој причи никад краја... Тај бучни океан одраслих прети да ме прогута, а ја бих што дуже седео на тихој обали детињства, где је игра довољна за разговор.

„Благо теби“ , кажем зато мом мачку, „не мораш да причаш, можеш да се играш, луташ или спаваш по цео дан!“ Он гласно преде, уверавајући ме како мачији живот није тако забаван и лагодан, како има ограничену слободу и мора да се бори с другим мачорима, како ми завиди на говору, одећи, школи и свему ономе што ме тек чека... Шапућем му да се ја управо тога и прибојавам и зато ми се и не прича, плаше ме очекивања, магла будућности, све је збуњујуће и загонетно преда мном. Неки непознати топли глас изнутра ме теши да ће и то проћи, да се тако осећа вероватно сваки други мој вршњак на планети и да се та прича понавља у животу сваког од нас. Одакле он долази, можда је мој мачор у ствари мудри чаробњак? Или ја само волим да верујем у ту стару причу, да бих заварао свој страх...

Средња школа за информационе технологије ИТХС, Београд

Ментор Младен Станић

Тел. 011/ 2096-773